

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากแนวคิดทฤษฎีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมพลศึกษาใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติใน จังหวัดปราจีนบุรี ผู้วิจัยขอประมวลและนำเสนอ โดยลำดับดังนี้

1. ความหมายของระดับก่อนประถมศึกษา
2. จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา
3. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมพลศึกษา
4. ความหมายของกิจกรรมพลศึกษา
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา

การศึกษาของเด็กก่อนวัยเรียน หมายถึง การศึกษาของเด็กที่อยู่ในวัยก่อนเรียนในระดับประถมศึกษา คือเด็กที่มีอายุระหว่าง 0-6 ปี เป็นวัยของการวางพื้นฐานทางการศึกษาให้แก่เด็กในระยะเริ่มต้น ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะถ้าหากว่าสามารถวางพื้นฐานให้เด็กได้ดำเนินงาน โดยมีเจตคติที่ถูกต้องมีนิสัยที่ดีตามความสามารถและความเหมาะสมกับวัยของเด็ก ก็จะทำให้เด็กเกิดการพัฒนาไปได้อย่างเต็มที่ทุกด้าน

ระดับก่อนประถมศึกษา หมายถึง การเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาลงมารับเด็กวัย 3-6 ปี เข้าเรียนเรียกว่า ชั้นก่อนประถมศึกษา หรือในบางโรงเรียนจะเรียกว่า ชั้นเตรียมประถมศึกษาก็ได้ เช่น โรงเรียนอนุบาล สถานเลี้ยงเด็ก ศูนย์เด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็ก ศูนย์พัฒนาเด็ก ศูนย์โภชนาการเด็ก

สุมนา พานิช (2531) ได้กล่าวเกี่ยวกับการศึกษาระดับก่อนการประถมศึกษาของเด็กในวัยที่มีความเจริญเติบโตจากเด็กทารก ซึ่งมีอายุระหว่าง 3-6 ปี ถ้าเทียบกับระดับการพัฒนาจะระหว่างวัยเตรียมอนุบาลและวัยอนุบาล เนื่องจากการศึกษาภาคบังคับของประเทศไทยอยู่ในระดับประถมศึกษาเราจึงเรียกวัยเด็กเล็กนี้ว่า วัยก่อนเข้าเรียน

จากที่กล่าวมา พอที่จะสรุปได้ว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน คือการศึกษาของเด็กตั้งแต่ 0-6 ปี และเมื่อกล่าวถึงการศึกษาที่เป็นระบบการศึกษาแล้ว ระดับก่อนประถมศึกษา หมายถึง การจัดการศึกษาให้เด็กชายและหญิง ที่มีอายุ 3-6 ปี เพื่อให้เด็กมีความพร้อมทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม ด้านสติปัญญา

2. จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา

การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา นับว่าเป็นพื้นฐานอันสำคัญต่อการศึกษาของผู้เรียน จึงเป็นหน้าที่และภาระอันสำคัญของผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้สอนที่จะต้องจัดการศึกษาระดับนี้ให้เป็นจุดมุ่งหมายซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอไว้ดังนี้

เบญญา แสงมะลิ (2522) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาไว้ 5 ประการดังนี้

- 1) เพื่อส่งเสริมร่างกายและจิตใจของเด็ก ให้มีความสมบูรณ์
- 2) เพื่อฝึกอบรมนิสัยที่ดีแก่เด็ก
- 3) เพื่อความพร้อมและส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กทั้งทางด้านร่างกาย

อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

- 4) เพื่อฝึกฝนให้เด็กช่วยเหลือตัวเองได้
- 5) เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระการเลี้ยงดูเด็กกลางวันให้แก่ผู้ปกครอง

จันทวรรณ เทวรักษ์ (2525) ได้เสนอแนวทางในการกำหนดจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายทั่วไป

(1) เพื่อช่วยสร้างและเสริมสร้างบุคลิกภาพทางด้านร่างกาย เชาวน์ ปัญญา อารมณ์และสังคมให้เหมาะสมและมีการพัฒนาตามแนวทางที่ถูกต้อง

(2) เพื่อสร้างคุณสมบัติพื้นฐานที่จำเป็นตั้งแต่วัยเด็ก ซึ่งได้แก่ ลักษณะนิสัย สุชนนิสัย สังคมนิสัย และกิจนิสัย

(3) เพื่อจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวัยและเตรียมพร้อมที่จำเป็นพื้นฐานไปสู่การเรียนรู้ในชั้นประถมศึกษา

2. จุดมุ่งหมายเฉพาะ

- (1) เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะเบื้องต้นในการฟัง พูดและเตรียมความพร้อมที่จะนำไปสู่การอ่านและการเขียนต่อไป
- (2) เพื่อฝึกทักษะในการช่วยเหลือตนเองตามสมควรแก่วัย
- (3) เพื่อฝึกทักษะการอยู่ร่วมกันกับเพื่อนและสังคมนอกบ้าน
- (4) เพื่อฝึกให้เด็กรู้จักสังคม ช่างคิด ช่างซักถาม ฝึกสมอง ความจำ และคิดหาเหตุผล แก้ปัญหา ค้นคว้าสำรวจตัวเอง
- (5) เพื่อให้เด็กได้ฝึกความคิดสร้างสรรค์
- (6) เพื่อฝึกทักษะเบื้องต้นในการใช้ประสาทสัมผัสต่าง ๆ และความสัมพันธ์ระหว่างสายตากับอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย
- (7) เพื่อให้เกิดความรัก และสนุกสนานในการมาโรงเรียน

สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ (2529) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา ซึ่งมีองค์ประกอบอยู่ 3 ประการ ดังนี้

1. ความพร้อมทางด้านร่างกาย ประกอบด้วย การบังคับกล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็ก ประสาทสัมผัส การเจริญเติบโต สุขภาพอนามัย และบุคลิกภาพ
2. ความพร้อมด้านสติปัญญา ประกอบด้วย
 - (1) ความรู้พื้นฐานทางภาษา คือ ความพร้อมในการฟัง พูด อ่าน และเขียน
 - (2) ความรู้พื้นฐานทางด้านคณิตศาสตร์ คือ การเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่รอบตัว การจำแนกความแตกต่างและความคล้ายคลึงของภาพและเสียง การจัดประเภทของสิ่งของ การลำดับเหตุการณ์ การนับ และการรู้ค่าของจำนวนหนึ่งถึงสิบ
 - (3) การมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความจำ และความคิดรวบยอด
3. ด้านอารมณ์ จิตใจ และสังคม ประกอบด้วย ความสามารถในการช่วยเหลือตัวเอง การปฏิบัติในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น ความอดทน อดกลั้น ความเชื่อมั่นในตนเอง ความร่าเริงแจ่มใส ความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความเมตตากรุณา มารยาทเรียบร้อย การใช้วาจาที่ไพเราะ การมีวินัยในตนเอง การตรงต่อเวลา การเคารพในสิทธิของผู้อื่น การยอมรับและเข้าใจเมื่อกระทำผิด การรู้จักแก้ไขปัญหาคณะหน้า และการรักษาความสะอาด

3. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมพลศึกษา

นางลักษณ์ สิ้นสืบผล (2524) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาว่า เด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 6 ปี เป็นระยะที่เด็กเกิดการเรียนรู้มากที่สุดในชีวิต การเรียนรู้เหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อชีวิตในอนาคตของเด็กเป็นอย่างยิ่ง เพราะสติปัญญาที่รับการปลูกฝังไปแล้ว ร้อยละ 75 ฉะนั้นจึงได้มีการเรียนให้แก่เด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กในวัยนี้มีการเรียนรู้ที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งระยะก่อนวัยเรียน การส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ มีความสำคัญมาก อาทิ พัฒนาการทางร่างกาย ได้แก่ การใช้กล้ามเนื้อมือ แขน และขา บุคลิกภาพที่เด็กเรียนรู้ในวัยนี้ จะเป็นบุคลิกภาพของเด็กในวัยต่อไป

จันทวรรณ เทวรักษ์ (2525) กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาว่า ถ้าเราต้องการสร้างคนในสังคมให้เป็นอย่างไรในอนาคต เราก็ควรคำนึงถึงตั้งแต่กลุ่มคนเหล่านั้นอยู่ในวัยเด็ก การสร้างคนให้เป็นคนดี และมีความรู้ต้องเริ่มต้นตั้งแต่การให้การศึกษา อบรมขั้นพื้นฐานแก่เด็กพันวัยทารก ซึ่งเป็นวัยเริ่มเรียนรู้ภาษาพูด ตลอดระยะเวลาก่อนวัยเรียน กระทั่งถึงวัยเข้าเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับในชั้นประถมศึกษา ซึ่งเป็นวัยสำคัญที่สุดที่จะส่งผลไปสู่การศึกษาระดับสูงขึ้นไป จากการศึกษาของผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยาพัฒนาการ ต่างให้ข้อคิดเหมือนกับว่าเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 6 ขวบ เป็นช่วงสำคัญที่มีความสำคัญในด้านการพัฒนาบุคลิกภาพเด็กมากที่สุดและเด็กในวัย 3-6 ขวบ ยังเป็นระยะที่กำลังเกิดการเรียนรู้มากที่สุด การเรียนรู้นั้นจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เริ่มต้นด้วยพฤติกรรมที่ยังไม่มีอะไรซับซ้อนภายในระยะเวลาขณะเดียวกันเด็กก็ได้ทำการพัฒนาทางการใช้ภาษา ฟัง พูด อ่าน และเขียนเพื่อสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมและปรับตัวไว้

เขวพา เดชะคุปต์ (2528) ได้ให้แนวคิดสำหรับการศึกษาก่อนวัยเรียนว่า ควรจัดในลักษณะของการเรียนปนเล่น ซึ่งสอดคล้องกับธรรมชาติของเด็กในวัยนี้มากที่สุด และในการสอนก็ควรจัดในรูปเตรียมความพร้อม หรือจัดกิจกรรมเพื่อให้เด็กเกิดความคิดรวบยอด จากการเล่น การกระทำ การปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ กิจกรรมไม่ควรเน้นการอ่านออก เขียนได้เป็นสำคัญ แต่ควรเป็นไปเพื่อ การฝึกความพร้อม ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

4. ความหมายกิจกรรมพลศึกษา

หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทางร่างกายเป็นหลัก และคลุมไปถึงกิจกรรมที่ทำให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานร่าเริงแจ่มใส ดังต่อไปนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2540)

- 4.1 การเคลื่อนไหวด้านพื้นฐานกิจกรรม
- 4.2 กิจกรรมการเคลื่อนไหวที่ใช้อุปกรณ์พลศึกษาประกอบ
- 4.3 ยิมนาสติกขั้นพื้นฐาน
- 4.4 การแข่งขันแบบเดี่ยว (บุคคล)
- 4.5 การแข่งขันแบบกลุ่ม (ทีม)
- 4.6 การปล่อยเล่นอิสระ
- 4.7 เกมประเภทต่าง ๆ

กิจกรรมพลศึกษา เป็นการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญอย่างหนึ่งในหลักสูตรของโรงเรียนในการที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม สามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ นับตั้งแต่รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงมีพระบรมราชโองการประกาศใช้โครงการศึกษาเพื่อให้มีการจัดการศึกษาแผนใหม่ในประเทศไทยครั้งแรกเมื่อพุทธศักราช 2441 การพลศึกษาจึงได้เป็นวิชาหนึ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนตามหลักสูตรของโรงเรียน (วรศักดิ์เพียรชอบ, 2527)

กิจกรรมพลศึกษา อาจจะกล่าวได้ว่า “เป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการเจริญองงามและมีการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม โดยอาศัยกิจกรรมพลศึกษาที่ได้เลือกเฟ้นแล้วเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้” ฉะนั้นการพลศึกษาอาจจะแตกต่างจากการศึกษาอย่างอื่นบ้าง ก็ตรงสื่อกลาง (Medium) ที่นำมาใช้ในการศึกษาหรือการเรียนการสอน โดยจัดประสบการณ์ในด้านการพลศึกษาเพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมหรือปฏิบัติจริง ๆ และการที่นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ก็เฉพาะต่อเมื่อนักเรียนได้มีส่วนร่วมโดยตรงด้วยตนเองเท่านั้น (จรวบ แก่นวงษ์คำ, 2529)

กิจกรรมทางด้านพลศึกษา เป็นหัวใจสำคัญในโครงการสอนพลศึกษาในชั้นเพราะเป็นสิ่งที่นำไปสู่จุดหมายปลายทางของการพลศึกษา ดังนั้นในการเลือกกิจกรรมทางพลศึกษาจะต้องพิจารณาอย่างดี โดยยึดหลักดังนี้ (ปรีชา กลิ่นรัตน์, 2530)

1. เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าตามวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษา
2. เป็นกิจกรรมที่สนุกสนานและท้าทายความสามารถของนักเรียน
3. เป็นกิจกรรมที่สามารถปรับให้เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการความสนใจของ

ผู้เรียน

4. เป็นกิจกรรมที่อาศัยทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น เช่น การวิ่ง การเดิน

กระโดด การขว้าง ปีนป่าย ฯลฯ

5. เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับเครื่องอำนวยความสะดวก
6. เป็นกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้ได้ ในโอกาสต่อไป
7. เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าต่อสุขภาพและมีความปลอดภัย
8. เป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับนโยบาย ปรัชญาและแนวบริการของโรงเรียน
9. เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการแสดงออกของแต่ละบุคคล
10. เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณธรรมทางสังคมและการแสดงออกที่ดี
11. เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมประชาธิปไตย

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

วิโรจน์ มุทกัณฑ์ (2516) ได้ทำการวิจัยระดับก่อนการประถมศึกษา “ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานคร” โดยใช้แบบสอบถามครู 160 คน พบว่า ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลกรุงเทพมหานครมีครูไม่เพียงพอ ใช้ครูประจำชั้นสอนมากเกินไป อุปกรณ์การสอน และเครื่องอำนวยความสะดวกมีไม่เพียงพอ ปัญหาจากผู้บริหารนักเรียน การสอนในช่วงโม่ง ผู้ปกครอง พลศึกษานิเทศก์ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาแต่ละกลุ่มประสบการณ์ปัญหาปานกลาง ส่วนครูที่ไม่มีคุณวุฒิพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าครูที่มีวุฒิพลศึกษา แต่ด้านพลศึกษานิเทศก์ครูผู้วุฒิพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าครูที่ไม่มีวุฒิพลศึกษา

จินตนา กสิกร (2516) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความต้องการครูพลศึกษาระหว่างโรงเรียนราษฎร์กับโรงเรียนรัฐบาล” โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนรัฐบาลต้องการครูพลศึกษาที่มีประสิทธิภาพในการสอนมากกว่าโรงเรียนราษฎร์
2. โรงเรียนรัฐบาลมีสภาพทางวิชาพลศึกษา มีอุปกรณ์วัสดุสำรองมากกว่าโรงเรียนราษฎร์
3. โรงเรียนรัฐบาลมีครูพลศึกษาที่มีวุฒิพลศึกษามากกว่าโรงเรียนราษฎร์

สุภาพรณ เหลืองรังษี (2521) ได้ทำการวิจัยเรื่องพฤติกรรมพื้นฐานในการช่วยตนเองและของเด็กเล็กในชนบทภาคกลาง โดยเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอายุระหว่าง 2 ปี 3 เดือนถึง 3 ปี 5 เดือน ผลการวิจัยพบว่าเด็กส่วนใหญ่มีความสามารถในการแสดงพฤติกรรมพื้นฐานได้ด้วยตนเอง และสามารถเล่นได้ตามคำพัง

ศักดิ์ ภาณี (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การจัดกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียนอนุบาลในกรุงเทพมหานคร” โดยใช้แบบสอบถามกับผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนอนุบาลโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร 80 คน ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมในโรงเรียนอนุบาล เน้นวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนาน เพิ่มพูนสมรรถภาพทางกาย พัฒนาการทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และเพื่อให้เด็กมีความพร้อมที่จะเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษา ปัญหาที่พบในการจัดกิจกรรมพลศึกษา ได้แก่ ขาดเงินสนับสนุนในการจัดกิจกรรมพิเศษ ขาดแคลนแหล่งวิชาการที่ค้นคว้า อุปกรณ์การสอนที่ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน บุคลากรทางพลศึกษาไม่เพียงพอ และไม่มีคุณวุฒิทางพลศึกษา และขาดนิเทศจากศึกษานิเทศก์

ไชยา แจงเจริญ (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูพลศึกษา เกี่ยวกับสภาพปัญหาการจัดกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียนอนุบาลสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ” ผลการวิจัยพบว่าการจัดกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียนอนุบาลเน้นที่วัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักเรียนมีสุขนิสัยที่ดี มีทักษะในการเคลื่อนไหวที่ดี มีความพร้อมที่จะเข้าเรียนในระดับประถมศึกษา และรู้จักการเข้าสังคมเป็นหมู่คณะ ปัญหาการจัดกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียนอนุบาลที่พบมาก ได้แก่ ขาดนิเทศจากศึกษานิเทศก์ อุปกรณ์การสอนที่มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน สถานที่ฝึกกิจกรรมการกลางแจ้งและในที่ร่มมีไม่เหมาะสม และบุคลากรทางพลศึกษามีไม่เพียงพอ

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

คัลกิน (Culkin) 1949 ได้ทำการศึกษาในเรื่อง การสอนเด็กเล็กและได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า ครูอนุบาลจะต้องเข้าใจเด็ก เข้าใจกฎของความเจริญเติบโต ต้องมีลักษณะอันเป็นที่พึงประสงค์ของเด็ก เช่น ไม่พูดเสียงดังจนเกินไปในเวลาสอน น้ำเสียงให้เด็กฟังแล้วเกิดความอบอุ่น กริยาท่าทางไม่รีบร้อน ไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายให้เด็กเห็น มีความกระตือรือร้นในการทำงาน แสดงความเป็นเพื่อนกับเด็ก มีทัศนคติที่ดีต่อการทำงาน และมีอารมณ์ร่าเริง แจ่มใสอยู่เสมอโดยเฉพาะต้องเป็นคนรักเด็กด้วย จึงจะเป็นครูอนุบาลที่ดีได้

เซียร์ส แมคโคบี และเลวิน (Sears, Maccoby & Levine) 1957 ได้ร่วมกันศึกษาวิจัยและพบว่า บุคลิกภาพในวัยผู้ใหญ่เป็นผลสืบเนื่องมาจากประสบการณ์ที่ได้รับในวัยเด็ก

บลูม (Bloom) 1964 ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางสติปัญญาและบุคลิกภาพมนุษย์ พบว่าระยะ 4 ปีแรก สติปัญญาของเด็กได้รับการหล่อหลอมไปแล้วถึง 75% ถ้าจะนับแต่ผลสัมพัทธ์ทางการศึกษา เมื่อเด็กอายุได้ 4 ปี สติปัญญาของเด็กมากกว่า 30% ได้รับการหล่อหลอมก่อนที่เด็กจะมีอายุ 6 ปี จะเห็นได้ว่าในระยะ 6 ปีแรกของชีวิตเด็กนั้น มีความสำคัญต่อการพัฒนาสติปัญญาและบุคลิกภาพเป็นอย่างยิ่ง พ่อแม่ผู้ปกครองจึงควรเอาใจใส่ส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ตามความสามารถ ไม่ควรรอให้เข้าโรงเรียนเสียก่อนจึงเริ่มเรียน

เวอร์คแมน (Workman) 1965 ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบผลการสอนทักษะทางกลไกระหว่างครูพลศึกษากับครูประจำชั้น” โดยการเลือกนักเรียนจากโรงเรียน 16 แห่ง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 200 คน มาทำการทดสอบผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาพลศึกษากับกลุ่มที่สอนโดยครูพลศึกษามีความสามารถด้านทักษะทางร่างกายดีกว่ากลุ่มที่เรียนกับครูประจำชั้น ผู้วิจัยได้สรุปว่า ครูที่มีคุณวุฒิทางพลศึกษาสามารถสอนทักษะทางกลไกของร่างกายให้แก่ นักเรียนได้ดีกว่าครูประจำชั้น”

เจมส์ และ เว็บ (James and Web) 1965 ก็ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนพลศึกษา” จากการวิจัยพบว่า ความสนใจที่จะเรียนพลศึกษาของนักเรียนมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับแผนการสอนของครูและความสามารถในการจัดบทเรียนให้เหมาะสม”

มัวร์ (Moore) 1966 ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ทางประถมศึกษา เห็นความสำคัญของการอนุบาล และได้ชี้แนะไว้ในเรื่องนี้ว่า ครูอนุบาลนับว่าเป็นบุคคลที่สำคัญมากในการเรียนการ

สอนเพราะฉะนั้นในการทำการวิจัยใด ๆ ก็ตาม ครูควรมีส่วนร่วมด้วยทุกครั้งเพราะครูเป็นผู้ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด และครูควรรู้จักเลือกสรรประสบการณ์อันมีค่าให้แก่เด็ก

วิลลาร์ด (Willard) 1975 ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ลักษณะโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา” ที่รัฐเทนเนสซี โดยส่งแบบสอบถามถึงครูพลศึกษาและผู้บริหารรวม 113 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาและผู้บริหารส่วนใหญ่มีทัศนคติแตกต่างกันในเรื่องการจัดชั้นเรียน และโปรแกรมการสอน อุปกรณ์การสอน และผู้บริหารยังไม่เข้าใจในโปรแกรมพลศึกษาอย่างดีพอ

เพย์ตัน (Payton) 1975 ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบพัฒนาการทางความรู้ทางด้านสังคมระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นก่อนประถมศึกษามาแล้วกับเด็กที่ไม่เคยได้เรียนมาก่อนเลย โดยทำการวิจัยกับกลุ่มประชากรตัวอย่างจำนวน 100 คน เป็นอย่างละ 50 คน ผลปรากฏว่าเด็กที่เคยผ่านการเรียนชั้นก่อนประถมศึกษามาแล้ว 2 ปี มีความได้เปรียบ ในการทำงานที่อาศัยความรู้มากกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนมาก่อน แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางด้านสถิติในด้านการพัฒนาการทางสังคมระหว่างเด็กทั้งสองกลุ่ม

ปีเตอร์ (Peter) 1978 ได้ทำการค้นคว้าและวิจัยเรื่อง พัฒนาการของเด็กแรกเริ่มในประเทศเปรูผลการวิจัยพบว่า การให้การศึกษาแก่เด็กเล็กไม่บ่อยจะได้ผลเต็มทีนักเนื่องจากหลักสูตรไม่ได้คำนึงถึงการแตกต่างระหว่างบุคคลไว้ด้วย กลยุทธ์ที่ดีในการสอนเด็กก็คือต้องรู้ว่าธรรมชาติของเด็กในวัยนี้ต้องการอะไร ประสบการณ์ที่ได้มาที่บ้านของเด็กแต่ละคนมีอะไรบ้าง การให้การศึกษาแก่เด็กเล็กจึงจะสมบูรณ์ยิ่งขึ้น